

Giáo dục Mỹ: 2 + 2 ≠ 4? Điều gì ẩn nấp phía sau sự phi lý này?

Thạch Sơn

Hai năm trước, một hôm tôi đang ăn tối với bạn trong một nhà hàng, bạn tôi muốn đi vệ sinh nhưng phòng vệ sinh nam luôn có người. Vì vậy, anh ấy đã hỏi người phục vụ rằng mình có thể vào nhà vệ sinh nữ không? Bồi bàn do dự một chút, vẻ mặt khó xử. Tôi hỏi đùa người phục vụ rằng làm thế nào mà biết được anh ta là đàn ông? Người phục vụ cười lớn và nói với bạn tôi, “Không sao, anh có thể vào.”

Bài viết được chuyển thể từ video của tác giả gốc Hoa, ông Thạch Sơn, được đăng trên Epoch Times.

Ngành giáo dục Mỹ đang phải đối diện với nhiều vấn đề. Câu hỏi mới nhất là 2 + 2 rốt cuộc bằng bao nhiêu? Điều gì ẩn nấp phía sau sự phi lý này? (Ảnh: Pixabay)

Tôi không biết đây là điều tốt hay điều xấu, lúc đó chỉ là một trò đùa, nhưng không ngờ lại có tác dụng như vậy.

Sau khi ông Biden trở thành tổng thống, trong loạt lệnh hành pháp đầu tiên được ký bao gồm lệnh bình đẳng giới. Nó nhắm đến trường học. Lệnh này quy định rằng tất cả các trường học phải đối xử với học sinh theo giới tính mà học sinh tự thừa nhận. Ví dụ, nếu một học sinh có vẻ ngoài là con trai, nhưng cậu ấy nghĩ mình là con gái, thì nhà trường phải cho phép “cô ấy” làm một số việc, bao gồm việc tham gia vào đội thể thao nữ, đi vào nhà vệ sinh nữ, hoặc vào phòng thay quần áo của phụ nữ để tắm gội hoặc thay quần áo. Tương tự như vậy, với một học sinh có vẻ ngoài là nữ nhưng lại tự nhận mình là nam.

Chính sách này đã được TT. Obama đưa ra cách đây 4 năm. Khi đó, rất nhiều tranh cãi nảy sinh, TT. Trump sau đó đã bãi bỏ lệnh này. Hiện giờ sau khi ông Biden lên nắm quyền, việc đầu tiên ông ấy làm là khôi phục lại thông lệ trước đây.

Những người có nhìn nhận giới tính khác với thân thể được coi là một nhóm thiểu số về giới ở Hoa Kỳ. Bởi hầu hết những người có dáng vẻ là con trai cũng nghĩ mình là con trai, và hầu hết những người hình dáng là con gái cũng nghĩ mình là con gái. Vì

vậy, những người cảm thấy rằng họ thuộc các giới tính với thân thể được gọi là thiếu số giới tính.

Thành thật mà nói, nhóm thiếu số tính dục này không phải hiện nay mới xuất hiện, cũng không phải chỉ có ở phương Tây. Có rất nhiều nhân vật như vậy ở Trung Quốc cổ đại, và vẫn luôn xuất hiện trong xã hội nhân loại. Thuận theo xu thế phát triển của xã hội hiện đại, nền văn minh của nhân loại ngày càng “bao dung” hơn. Tôi đồng ý rằng không nên kỳ thị họ. Nhưng đồng thời, tôi cũng không tán đồng rằng vì lợi ích của một nhóm nhỏ, lại coi nhẹ cảm xúc, thậm chí cả quyền của những người khác.

Hơn nữa, chính sách này của ông Biden có thể gây ra những vấn đề khác.

Ví dụ, có bao nhiêu loại giới tính? Ngoài những người đàn ông nghĩ rằng họ là phụ nữ và những người phụ nữ nghĩ rằng họ là đàn ông, thực tế còn có rất nhiều kiểu khác. Một cuộc khảo sát cực đoan cho biết có hơn 30 loại thiếu số tính dục. Tôi không thể hiểu 30 kiểu giới tính đó là gì và tôi không biết còn những kiểu khác nữa hay không.

Người ta nói rằng nhận định về giới tính của một số người sẽ thay đổi, và ở những thời điểm khác nhau, sẽ có những nhận định khác nhau. Điều này có thể gây rắc rối, người này nên vào phòng thay đồ nam hay phòng thay đồ nữ?

Tất nhiên, chính sách này cũng có thể gây ra những vấn đề khác. Do sắc lệnh của tổng thống quy định rằng sinh viên đó có thể tham gia các đội thể thao thuộc các giới tính khác nhau tùy theo nhận định giới tính của họ, các trường học không được can thiệp và phải chấp nhận họ. Đồng thời, các trường học, bao gồm cả trường đại học, không được phân biệt đối xử về học bổng và phải đối xử bình đẳng.

Vì vậy, một số người suy đoán rằng cuối cùng, tất cả các đội nữ, bao gồm đội bóng rổ nữ, đội bóng đá nữ hoặc các đội điền kinh nữ, cũng có thể có những học sinh tự nhận là nữ nhưng có đặc điểm sinh học là nam.

Mọi người đều biết rằng những sinh viên thể thao xuất sắc có thể được ưu tiên xét tuyển và nhận học bổng vào các trường đại học. Đây là lối tắt vào đại học cho nhiều trẻ em từ các gia đình nghèo ở Hoa Kỳ. Chính sách mới hiện nay phải chăng đã bỏ sung thêm một phương pháp khác? Một học sinh trông giống con trai có thể vào đội tuyển bóng đá nữ vì nghĩ rằng mình thực chất là con gái, rồi được học bổng vào đại học nhờ lợi thế về thể chất. Điều này liệu có công bằng với những cô gái thực sự hay không?

Nếu chuyện này xảy ra, tôi ước tính rằng trong một vài năm tới, khi người Mỹ tham gia Thế vận hội, số lượng huy chương của phụ nữ sẽ giảm đi rất nhiều. Lý do là gì, bạn có thể tự phân tích.

Còn rất nhiều cái cách tương tự của những người Mỹ thuộc phe cánh tả để lại trong ngành giáo dục.

Gần đây, Bộ Giáo dục bang Oregon đã đưa ra hướng dẫn giảng dạy môn “toán học công bằng” cho tất cả giáo viên trung học cơ sở. Bản hướng dẫn dài 82 trang, với mục tiêu phá vỡ sự phân biệt chủng tộc trong toán học, chủ yếu là phá vỡ “văn hóa quyền tối cao của người da trắng”. Điều này hơi lạ, nếu nói rằng có những tàn tích về văn hóa chủng tộc tồn tại trong văn học, xã hội học, lịch sử thì còn dễ lý giải, nhưng “quyền tối cao của người da trắng” trong toán học là thứ gì?

Bản hướng dẫn này nói rằng: “Toán học chính xác là nội dung phân biệt chủng tộc của văn hóa quyền tối cao của người da trắng.” Quyền tối cao của người da trắng được phản ánh trong việc tìm ra câu trả lời chính xác.

Ngoài ra, bản hướng dẫn nói rằng “tập trung tinh thần để có được câu trả lời đúng” và “yêu cầu học sinh làm bài tập về nhà” đều được coi là những cách “thâm nhập các lớp học toán học” của nền văn hóa tối cao của người da trắng.

Bản hướng dẫn viết: “Quan niệm rằng toán học hoàn toàn là khách quan chắc chắn là sai, và việc giảng dạy thậm chí còn kém khách quan hơn. Việc khẳng định rằng luôn có câu trả lời đúng và sai làm cho tính khách quan và nỗi sợ xung đột mở luôn tồn tại.”

Vì thế nên làm thế nào? Khi trẻ học toán, trẻ có nên tìm ra đáp án sai? Thành thật mà nói, tôi nghĩ rằng tôi rất khoan dung và tôi hoàn toàn ủng hộ bình đẳng chủng tộc, nhưng tôi thực sự không thể hiểu các nguyên tắc giảng dạy toán của bang Oregon có nghĩa là gì.

Hướng dẫn từ Bộ Giáo dục bang Oregon cũng cung cấp sách bài tập dành cho giáo viên “xóa bỏ phân biệt chủng tộc”, khuyến khích giáo viên “đưa ra ít nhất 2 đáp án cho 1 câu hỏi” thay vì tập trung vào một câu trả lời đúng.

Làm thế nào một bài toán có thể có 2 đáp án? Chúng ta nghĩ rằng toán học là một ngôn ngữ khoa học thuần túy, bởi nó có logic rõ ràng và không có các lĩnh vực mơ hồ. Nó đại diện cho các sự kiện và câu trả lời khách quan. Vẻ đẹp của toán học nằm ở sự công bằng và khách quan của nó. Bản thân toán học không có định kiến, và bạn sẽ không thu được kết quả khác nhau chỉ vì màu da khác nhau. Nhưng theo hướng dẫn của bang Oregon, khi nói nếu chỉ có 1 đáp án cho một câu hỏi toán học, thì đó là phân biệt chủng tộc hoặc quyền tối cao của người da trắng.

Hướng dẫn này nhằm đào tạo giáo viên như sau: “Thách thức các câu hỏi kiểm tra được tiêu chuẩn hóa bằng cách thu được cái gọi là câu trả lời ‘đúng’, và chứng minh tính hợp lý của các đáp án khác bằng cách giải quyết các giả định được đưa ra trong câu hỏi.”

Đọc đến đây chắc độc giả sẽ xuất hiện nhiều dấu chấm hỏi trong đầu? Một số người Trung Quốc đã giải thích trên Internet rằng: Trong các kỳ thi toán sau này, bạn không thể hỏi $1 + 1$ bằng bao nhiêu. Bạn chỉ có thể hỏi, $1 + 1$, bạn “cảm thấy” nên bằng bao nhiêu? Và bạn thuộc chủng tộc nào? Nếu một thiếu số trả lời: $1 + 1 = 3$, giáo viên sẽ nhận xét: rất sáng tạo, cách mạng và có tính phê phán, đạt điểm tối đa.

Bộ công cụ này cũng khuyến khích giáo viên áp dụng “Toán học lấy chủng tộc làm trung tâm”, cụ thể sẽ bao gồm nhiều hướng dẫn khác nhau. Một trong số đó hướng dẫn các nhà giáo dục “xác định và thách thức các cách mà toán học được sử dụng để bảo vệ các quan điểm tư bản, chủ nghĩa đế quốc và phân biệt chủng tộc.”

Trong cuốn “1984” của George Orwell cũng có một bài toán nổi tiếng, $2 + 2$ bằng bao nhiêu. Sau khi chính quyền bắt giữ Winston, họ đã huấn luyện anh ấy nhiều lần trong tù, bằng cách hỏi anh ấy $2 + 2$ bằng bao nhiêu? Anh ấy sẽ không được thả cho đến khi anh ấy hiểu được những gì người đã đào tạo anh ấy nói, là $2 + 2 = 5$. Tất nhiên, $2 + 2$ bằng bao nhiêu không quan trọng, điều cốt yếu là cá nhân trong xã hội không thể nghi ngờ quyền lực và phải hết lòng tin vào nó. Vì vậy, câu trả lời chính xác thực sự là $2 + 2$ bằng bất cứ điều gì nhà cầm quyền cao nhất nghĩ.

Không phải chỉ có Bộ Giáo dục Oregon mới phi lý như vậy. Cộng đồng toán học Hoa Kỳ cũng đã tin rằng các biểu thức toán học và việc giảng dạy toán học truyền thống là những công cụ phân biệt chủng tộc và là quyền tối cao của người da trắng suốt một thời gian trước đó. Tất nhiên không phải tất cả giới toán học, chỉ là một bộ phận mà thôi.

CNN đã công khai tuyên bố rằng “toán học là phân biệt chủng tộc” vào năm 2016. Năm 2017, hai hiệp hội giáo viên toán quốc gia ở Hoa Kỳ cùng công bố một báo cáo, cho rằng “sự phân biệt đối xử được thể chế hóa” tồn tại trong giáo dục toán học ở Hoa Kỳ, và rằng thông qua việc tiêu chuẩn hóa điểm kiểm tra toán học, để ngăn cản học sinh thuộc một số dân tộc, giới tính và tầng lớp được học toán cao cấp. Từ đó “gây ra bất bình đẳng xã hội” và “nên được điều chỉnh theo trình độ dân tộc của học sinh.”

Trên trang web của Học viện Đại học Packer tại Brooklyn, New York, tháng 12/2020 có một bài viết với tựa đề “Thành lập một khóa học toán chống phân biệt chủng tộc.”

Fox News cũng đưa tin về vụ việc này. Báo cáo cho biết trong cuốn sổ tay “Xóa bỏ phân biệt chủng tộc” do Bộ Giáo dục bang Oregon phát hành có ghi rằng “chỉ người da trắng mới có thể trở thành kẻ phân biệt chủng tộc trong xã hội của chúng ta. Bởi chỉ người da trắng mới có quyền lực về chủng tộc.” Vì vậy, giống như người Trung Quốc, sẽ không có phân biệt chủng tộc.

Những người phe cánh tả tại Mỹ rất không thích người Trung Quốc vì họ thường nói về việc các dân tộc thiểu số gặp phải sự bất bình đẳng như thế nào. Nếu họ bị áp bức bởi quyền tối cao của người da trắng và phân biệt chủng tộc, điều đó chứng tỏ thu nhập của người thiểu số Mỹ sẽ rất thấp. Nhưng người Trung Quốc có thể làm sai lệch tuyên bố này. Người Hoa, hay người gốc Á, là dân tộc thiểu số ở Hoa Kỳ, nhưng thu nhập của họ cao hơn người da trắng, hoặc tương đương. Do đó, nhóm người Mỹ gốc Á, trong đó có người Hoa, đã trở thành kẻ thù của phe cánh tả Hoa Kỳ.

Đây không phải là lời nói càn, họ thực sự bị coi như kẻ thù. Năm ngoái, một phóng viên Nhật Bản đã đến thành phố Seattle để phỏng vấn Cộng đồng Tự trị Antifa và bị đánh đập vì anh ấy là người gốc Á và là giai cấp tư sản. Gần đây, một quảng cáo của các công ty phe cánh tả đã trực tiếp tuyên bố không tuyển dụng người gốc Á. Ngoài

ra, tại San Francisco, còn có một ông cụ gốc Á 90 tuổi bị đẩy ngã xuống đường mà không có lý do. Điều này đã làm dấy lên mối quan tâm lớn của dư luận.

Trên thực tế, đối với phe cánh tả, con bài chủng tộc chỉ là một công cụ.

Khi Fox báo cáo về Bộ Giáo dục bang Oregon, họ đã nhận thấy một điều rằng trong việc dạy toán, giáo viên nên biện minh cho sự hợp lý khi chống lại cảnh sát. Báo cáo viết: “Trong một số trường hợp, định kiến của những người bị áp bức (bạn không thể tin tưởng cảnh sát) là cần thiết để tồn tại.” Và hướng dẫn này cũng áp dụng cùng một giọng điệu kiên quyết chống tư bản.

Báo cáo này nói: “Chúng ta không thể loại bỏ phân biệt chủng tộc trong một hệ thống bóc lột người khác vì lợi ích cá nhân.” “Nếu chúng ta muốn xóa bỏ phân biệt chủng tộc, chúng ta phải phát động một chiến dịch đòi công bằng kinh tế.” Hơn nữa, còn đính kèm một biểu đồ mà những người biểu tình phe cánh tả Hoa Kỳ thường sử dụng để chỉ trích chủ nghĩa tư bản và kêu gọi tăng thuế cao đối với các công ty.

Trong hướng dẫn này, lời của ông Howard Zinn và Che Guevara thường được trích dẫn. Ông Howard Zinn tự nhận là một người trung thành với chủ nghĩa xã hội, trong khi Che Guevara là một người cộng sản Nam Mỹ nổi tiếng và là đồng đội của Fidel Castro, người đã bị giết vì thực hiện một cuộc cách mạng bạo lực.

Tap chí tin tức mạng chính trị Mỹ “American Thinker” (Nhà tư tưởng Mỹ) đã đăng bài bình luận của nhà văn tự do Andrea Widburg vào ngày 14/2. Bà Widburg cho biết trong bài viết rằng trong tuần qua, có 3 câu chuyện về những người phe cánh tả giải quyết các vấn đề giáo dục. Niềm tin của họ là các dân tộc thiểu số không thể đáp ứng được tiêu chuẩn giáo dục cơ bản, và cách duy nhất để đạt được “bình đẳng” cho phe cánh tả là hạ thấp tiêu chuẩn hoặc bãi bỏ hoàn toàn các tiêu chuẩn này.

Bà Widburg nói rằng phe tả dường như tin rằng các dân tộc thiểu số không thể đạt đến trình độ giáo dục cao hơn. Vì vậy, để đạt được bình đẳng chủng tộc mà họ nói, họ thà “phá hủy một trường học lý tưởng trong khu vực”.

“Chủ nghĩa phân biệt chủng tộc lại gây sốc.” Bà Widburg nói rằng phe cánh tả không bao giờ đào tạo con người. “Họ luôn đánh lừa mọi người để tạo ra sự ‘bình đẳng’”. Điều này không chỉ tiết lộ rằng chính những người phe cánh tả mới thực sự là kẻ phân biệt chủng tộc, hơn nữa họ còn khiến hệ thống giảng dạy của Mỹ thay đổi mạnh mẽ, trở thành một đồng cặn bã. Khi Trung Quốc đang nóng lòng đi tắt đón đầu trước những phát triển khoa học cứng như toán học và kỹ thuật, sinh viên Mỹ lại đang do dự, liệu $2 + 2 = 4$ có đúng không, thì làm sao có thể cạnh tranh được với Trung Quốc?

Theo tôi, đây không phải là vấn đề về toán học, cũng không phải vấn đề về chủng tộc, mà là về chủ nghĩa cộng sản. Những người Trung Quốc Đại Lục đã trải qua cuộc Cách mạng Văn hóa hẳn đã không còn xa lạ. Hồi cấp hai, trường chúng tôi có một bài văn của học sinh được thầy giáo coi như một bài văn mẫu, trong đó từ duy nhất được thầy khen nức nở là chữ: Hương thơm của phân. Vì thầy cho rằng phân có mùi hôi là tư tưởng của giai cấp tư sản, còn phân là nguyên liệu quan trọng để sản xuất nông nghiệp, vì vậy giai cấp vô sản “nên” cho rằng phân có mùi thơm, vậy nên học sinh này đã đạt điểm siêu cao.

Trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa, Viện Hàn lâm Khoa học Trung Quốc và Viện Hàn lâm Khoa học Xã hội cũng tổ chức phê bình Einstein và từng xuất bản một cuốn sách nhằm vào vấn đề này. Bởi “Thuyết tương đối” của Einstein không phù hợp với lý luận của Marx.

Vào đầu những năm 1980 sau khi kết thúc Cách mạng Văn hóa, Trung Quốc vẫn đang tranh cãi về việc liệu âm nhạc, quan niệm xấu đẹp liệu có tính giai cấp hay không, và liệu có đúng sai và chân lý một cách khách quan hay không. Như Bộ Giáo dục Oregon nói, thì liệu còn có đáp án toán học nào mang tính khách quan nữa không? Theo tôi, họ chỉ đang tạo ra sự hỗn loạn mà thôi. Đây là một trong những nhiệm vụ của chủ nghĩa Mác và chủ nghĩa cộng sản.

Phần cuối của Tuyên ngôn Cộng sản đã nói như thế này: Những người cộng sản không che giấu ý định của họ, họ chỉ muốn sử dụng bạo lực để lật đổ hoàn toàn hệ thống và giá trị xã hội hiện có.

Những người cộng sản ở Hoa Kỳ hiện cũng đang làm điều tương tự.

Tác giả Thạch Sơn, Epoch Times

Bài viết được chuyển thể từ video của tác giả Thạch Sơn, Epoch Times